

Quitèria Tarragó i Casellas (Les Piles, Conca de Barberà 23 de juny de 1896, Vilafranca del Penedès 27 d'octubre del 1980), va ser la primera dona en exercir el càrrec de regidora a l'Ajuntament de Terrassa.

La seva família havia emigrat des de les terres tarragonines a finals del segle XIX a la ciutat de Sabadell per treballar a la indústria tèxtil. Quitèria com el seu pare i els seus germans i germanes també hi va treballar. Va assolir l'ofici de teixidora alhora que compaginava la feina amb els estudis universitaris. Va ser l'única dels germans que obtingué estudis superiors. Al 1923 segons consta a l'expedient acadèmic de la Universitat de Barcelona, aconseguia el títol de llevadora després de superar la revàlida. Va exercir la nova professió a Terrassa i va ser contractada per l'ajuntament per ocupar la plaça de llevadora interina a l'Hospital Maternal.

Va ser vocal de la junta directiva del Col·legi de practicants en medicina, cirurgia i comadrones de Barcelona des de juliol de 1925. Fou presidenta de la secció de llevadores de Terrassa i militant

El llibre dedicat a la primera regidora de Terrassa, un treball de la Teresa Rodríguez, professora i historiadora, que complementa la seva exposició sobre la Quitèria Tarragó presentada a l'Arxiu Històric i que resta a disposició dels centres d'ensenyament de la ciutat.

Els actes d'homenatge a la Quitèria es van programar durant l'any 2020, coincidint amb la proclamació per part de les Nacions Unides com a any de la infermeria i la llevadora. La pandèmia de la covid-19, però, va impossibilitar l'acompliment del calendari, que havia començat el 4 de març a la Masia Freixa, però, amb la presentació del programa a càrrec de la historiadora Teresa Rodríguez, que va fer una exposició sobre l'accés de la dona a la política, i la regidora Ona Martínez. El 8 de març, va tenir lloc la representació a Terrassa de l'òpera, La Maternitat d'Elna, de Martí Carreras, a l'Auditori Municipal, a càrrec del Servei de Cultura. Totes aquestes activitats van estar incloses dins la programació municipal amb motiu del dia de les dones.

del sindicat UGT. Va ser una brillant oradora, molt activa en conferències i mítings a Barcelona i Terrassa. Als seus discursos feia una ferma defensa de la creació de clíniques maternals, calia construir llocs dignes dotats de serveis i prestacions per millorar la salut de dones i infants. Va reclamar que tota la plantilla de professionals sanitaris que exercissin havien de tenir la titulació professional.

Segons consta a l'acta de l'Ajuntament de Terrassa del 9 de juliol de 1937, sessió presidida per l'alcalde Samuel Morera, l'organització sindical UGT, presentava els nous quatre consellers que substituiran als consellers sortints. Els nous càrrecs eren ocupats per, Ricard Domènech i Pous, Antoni Marimon i Saladrigas, Antoni Mas i Casas i Quitèria Tarragó i Casellas. Es convertia en la primera consellera de la ciutat que formava part de la Comissió de Sanitat i assistència social, ocupant el càrrec de vocal consellera.

Aquest fet va provocar molts articles a la premsa local, alguns fent burla i mofa de l'arribada al consistori per primera vegada d'una dona. El Dia, diari portaveu del partit socialista unificat des del 1936, obria en portada el 10 de juliol de 1937, amb la notícia sobre la reestructuració del Consell Municipal de la ciutat, explicant el desenvolupament de la sessió de l'Ajuntament. En aquest mateix diari i també a la portada, apareixia la crònica, L'avenir del municipi, on es parlava del magnífic cop de teatre que havia fet la UGT, amb el nomenament de la doctora Quitèria Tarragó. Altres diaris de la ciutat van sortir amb els titulars, Una mujer en el municipio o La Quitèria a l'Ajuntament.

“Goita, una dona i tot!. Ara sí que vindré cada dia... Ara s'imposarà un nou reajustament, car la CNT, l'Esquerra, A.C.R. i la Unió de Rabassaires voldran portar senyores, també al municipi. Car veureu que és l'única manera de tenir el públic de la seva part. Això sí, aleshores els debats municipals prendran un altre caire. La regidora x demanarà la paraula i demanarà de quina roba és la jaqueta que porta la companya Z. Després es mostrarà disconforme amb el tall de faldilla i s'entaularan vius debats...”

Quitèria Tarragó va formar part de l'ajuntament de Terrassa des del 9 de juliol de 1937 fins al 29 d'octubre de 1937, com a conseqüència de

El 26 de març de 2021 va tenir lloc finalment la jornada d'homenatge, organitzada conjuntament amb el Casal de la Dona i el CEHT i inclosa dins la programació municipal del 8 de Març.

Posteriorment a la col·locació de la placa commemorativa a la Gota de Llet, es va desenvolupar a l'Arxiu Històric un acte on van intervenir Teresa Rodríguez, Eva Fernández i Dolores Ruíz-Berdún. També vam comptar amb la presència de M.del Carme i Joan Humet, besnebots de la Quitèria i els alcaldes de Les Piles, Llorenç Montalà, i de Terrassa, Jordi Ballart.

l'aplicació del decret de Governació del 8/10/1937, pel qual es prescindia per a formar part dels ajuntaments dels representants de la organització sindical UGT. En els mesos que va prendre part del consistori va realitzar intervencions a favor del pagament dels salaris a les llevadores de la clínica maternal, que es van quedar sense feina, degut a les restriccions pressupostàries de l'ajuntament (4 d'agost de 1937) i va reclamar l'agilització en el tema de la municipalització de les llevadores.

Aquestes primeres dones que van participar activament a la vida pública des dels partits polítics, sindicats, des dels ajuntaments, no ho van tenir gens fàcil. A la societat continuava dominant un patriarcat absolut i sobretot als nuclis de població més petits, es va criticar i ridiculitzar les dones que s'atreviren a ser protagonistes de la vida pública. Elles van iniciar el camí que dècades més tard reprendrien altres dones que se sumarien a la lluita antifranquista i l'oposició democràtica.

L'arribada de la dictadura va suposar per ella i molts d'altres la privació de la seva llibertat, la difamació, la pèrdua de la carrera professional i de la dignitat.

Al novembre del 1940 va ser denunciada per roja, sindicalista, propera a la UGT i al PSUC, per fer xerrades i conferències, per dirigir la Clínica Maternal de Terrassa, practicar pràctiques abortives,...

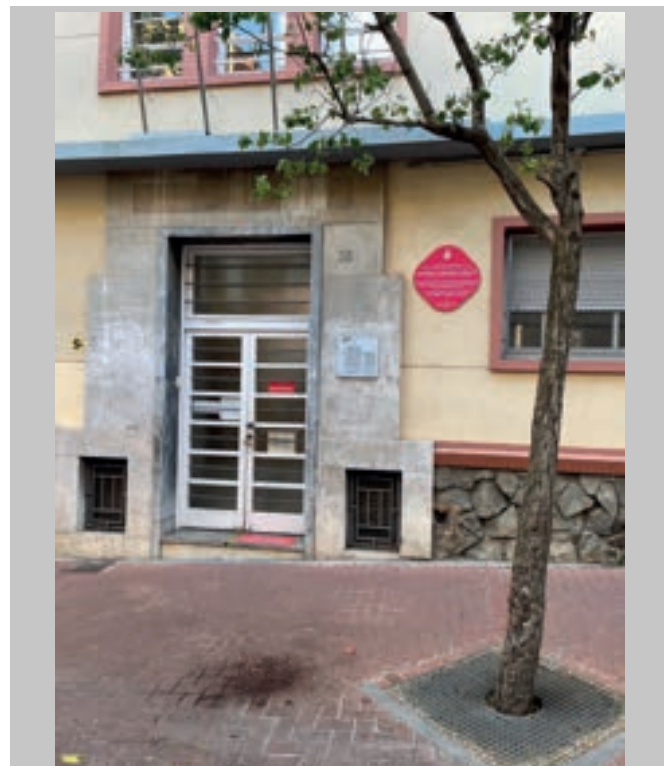
L'enveja, la intolerància i la repressió més terrible va provocar que una dona que havia lluitat per dignificar la professió sanitària i la salut de les dones, especialment aquelles que tenien menys recursos, acabés a la presó de Terrassa al 1940, posteriorment enviada a la presó de Dones de Barcelona i sotmesa a procés sumaríssim. Un Consell de Guerra il·legal i injust la condemnà a dotze anys i un dia. La seva fou una doble repressió, política i de gènere.

Aconseguí la llibertat condicional al febrer de 1944 amb la condició que fixés la seva residència fora de la ciutat de Terrassa. Després d'un temps vivint a València, Quitèria Tarragó Casellas s'instal·là a Barcelona, a prop de la seva família, des d'on intentà refer la seva vida personal i professional.

Una dona avançada a l'època que li va tocar viure,

forta, intel·ligent i defensora dels valors democràtics republicans, va acabar els seus dies sense rebre el reconeixement dels greuges rebuts durant la dictadura.

Va marxar abans de poder fer la petició d'indemnització a la Generalitat per un judici i empresonament il·legal i injust. Va marxar sense rebre cap agraïment o reconeixement de la ciutat en què va lluitar fent una política més democràtica des de l'ajuntament terrassenc per millorar la vida de la ciutadania.

En aquest edifici de la **Gota de Llet**
antiga clínica maternal, va desenvolupar la seva feina de llevadora

QUITÈRIA TARRAGÓ CASELLAS

(Les Piles, la Conca de Barberà, 1896 - Vilafranca del Penedès, Alt Penedès, 1980)

que va esdevenir, el 9 de juliol de 1937, la primera dona regidora a la nostra ciutat. Sindicalista i política destacada, en acabar la guerra va ser víctima de la repressió franquista. Condemnada i empresonada per defensar els valors republicans, la seva tasca professional es veié truncada.

El seu coratge i determinació van marcar el camí que dècades més tard reprendrien altres dones sumant-se a la lluita contra la dictadura i la recuperació de la democràcia.